

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci
žalobce:

A. H. R.

st. příslušnost Irácká republika

t.č. umístěn v X

zastoupen Mgr. Ladislavem Bárty,

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě ze dne 8. 3. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018 č. j. OAM-25/LE-VL17-VL18-PS-2018, o zajištění,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Bárty** se určuje částkou 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalovaný dne 12. 2. 2018 pod č. j. OAM-25/LE-VL17-VL18-PS-2018 rozhodl o zajištění, resp. rozhodl o přezajištění žalobce z režimu cizineckého zákona do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst.

1 písm. e) a § 46a odst. 5 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do 29. 5. 2018.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu ust. § 46 odst. 5 cit. zákona doba trvání zajištění byla stanovena do 29. 5. 2018. V odůvodnění uvedl, že jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Police ČR, krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Hradec Králové (dále jen „OPKPE Hradec Králové“) č.j. KRPH-10943-23/ČJ-2018-050022-SV ze dne 1.2.2018 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že cizinec nevlastní cestovní doklad, žádné pobytové oprávnění či vízum pro pobyt na území ČR, tudíž se zde nachází neoprávněně. Jmenovaný byl dne 31.1.2018 předán z Polské republiky do ČR, v rámci dohody o předání občana třetího státu, kterýž protiprávně překročil státní hranici. Cizinec cestoval na trase z Rumunska do SRN, kdy hranici mezi ČR a Polskem překročil v místě bývalého hraničního přechodu Těšín. Ke kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, ani žádné jiné platné oprávnění k pobytu na území ČR či Evropské unie (dále jen EU). Dne 1.2.2018 bylo se jmenovaným zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. Dne 1.2.2018 jmenovaný mj. sdělil, že místo jeho trvalého bydliště se nachází ve městě Sinjar, Khanasur, Irák. Dále sdělil, že dne 22.11.2017 odjel z Iráku do Turecka, protože mu byl válkou zničen dům. Z uprchlického tábora v Zacho v Iráku, odjel autem do Bagdádu, odtud letecky do Turecka. Pak cestoval do města Aksarai na Turecko - Řeckou hranici. Na území EU jmenovaný vstoupil pěšky dne 27.11.2017. Dále svou cestu popsal tak, že z Makedonie jel část cesty autem, pak pokračoval pěšky do Srbska. Ze Srbska šel pěšky do Rumunska do města Timšuár. Dále uvedl, že v Rumunsku nastoupil do zavazadlového prostoru dodávky, dle jeho slov cílem jeho cesty byl Hannover v Německu, kde má příbuzné. Celou cestu nebyl dle jeho slov nikým kontrolován, až v Polsku. Cestovní doklad mu byl odebrán v Turecku. V protokolu dále uvedl, že kvůli válce přišel o domov a dodal, že pokud se vrátí domů, nebude moci své rodině vrátit peníze za cestu a ani ji nebude moci finančně pomoci, a nemá tam žádnou budoucnost. Ve vlasti žije jeho celá rodina, rodiče, 5 bratrů a sestra. Jmenovaný dále uvedl, že jej cesta z vlasti vyšla na 20 000 €, které zaplatil jeho otec, on sám si zařídil cestu. Jmenovaný nikde neuvedl, žádné závažné důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do vlasti. Neuvedl ani jiné důvody, které by mu bránily ve vycestování a návratu do vlasti. Správní orgán posoudil všechny uvedené skutečnosti, týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu na území ČR a EU, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nejlépe v prvním pro něj bezpečném státě. Žádost však podal teprve tehdy, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač pobýval na území států EU, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR a jeho jednání je naprosto účelové, vedené pouze úmyslem vyhnout se svému vyhoštění, nebo je alespoň pozdržet. V průběhu správního řízení o vyhoštění, vedeného

OPKPE Hradec Králové, se vyjádřil v tom smyslu, že v případě, že se bude muset vrátit do vlasti, nevyslovil žádné konkrétní obavy – mimo ekonomických, uvedl, že je tam komplikovaná situace. Z jeho jednání je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem vyhnout se uloženému vyhoštění. Sam uvádí, že cíl jeho cesty je Německo, kde má příbuzné.

3. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu blanketní žalobu, ve které požádal o ustanovení konkrétního advokáta Mgr. Ladislava Bárty. Soud usnesením ze dne 16. 3. 2018, č.j. 20A 8/2018-15 žádosti vyhověl a advokáta vyzval k doplnění žaloby. Dne 20. 3. 2018 byla žaloba doplněna o jediný žalobní bod, a to nedostatečné zhodnocení a posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Zdůraznil výjimečnost použití ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu a upřednostnění využití zvláštních opatření dle § 47 cit. zákona. Žalovaný vycházel fakticky pouze ze zopakování důvodů údajné účelovosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a to ještě zcela nepříjemně stručnou formou. Nemůže obstát ani odkaz na to, že policejní orgán rozhodl o nemožnosti zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť se jedná o dva odlišné instituty, přičemž nejmarkantnějším rozdílem je to, že zatímco v případě zákona o pobytu cizinců znemožní uložení těchto alternativních opatření i to, že cizinec nemá dostatek finančních prostředků nebo zázemí, aby mohl na území České republiky pobývat na vlastní náklady či náklady osob, které mu finanční prostředky či zázemí poskytnou, v případě zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu neplatí žádná analogie takového typu, neboť žadatel o mezinárodní ochranu má právo nechat se ubytovat v pobytovém středisku ministerstva vnitra, kde je mu poskytována strava a drobný příspěvek na další potřebné výdaje. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Odměnu právní zástupce vyčíslil ve výši 6 800 Kč a současně v doplněné žalobě byl dán souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
4. Žalovaný na výzvu soudu k žalobě uvedl, že správní orgán posoudil všechny skutečnosti, týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdrzet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvaha žalovaného o nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu vycházela z podrobného posouzení všech podkladů založených ve spise, a byť je odůvodnění stručné, žalovaný zkoumal individuální okolnosti stěžovatelova případu a své rozhodnutí v tomto směru konkrétně a přezkoumatelně zdůvodnil. Cílem žalobce není ve své podstatě žádost o mezinárodní ochranu, ale skutečnost, že se chce vyhnout realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění za zajištění, cílem jeho cesty je Německo, jak uvedeno v napadeném rozhodnutí a správní orgán má tak za prokázané, že jeho propuštěním ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není předpoklad, že by cizinec spolupracoval se správním orgánem, není předpoklad, že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a namísto toho by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení. Žalovaný má za to s odkazem na úplné odůvodnění v napadeném rozhodnutí, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie

žalobce, ze kterých vycházel a které nasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a současně vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez ústního jednání.

5. Z obsahu správního spisu a tam založeného rozhodnutí Krajského ředitelství policie, Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1. února 2018, č.j. KRP-10943-23/ČJ-2018-050022-SV, bylo prokázáno, že žalobce byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění a doba zajištění podle ust. § 125 odst. 1 téhož zákona byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění poté, co byl dne 31. 1. 2018 předán polskou stranou na základě Dohody mezi vládou České republiky a Polské republiky, neboť v Polské republice byl kontrolován dne 29. 1. 2018 ve 22:35 hod. a při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad ani žádné jiné platné oprávnění k pobytu na území Evropské unie. Svým jednáním porušil povinnost cizince stanovenou v ust. § 103 písm. n) zák. č. 326/1999 Sb., neboť cizinec je povinen pobývat na území s platným cestovním dokladem a vízem, pokud není zákonem stanoveno jinak. Dále je založeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie, Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. února 2018, č.j. KRP-10943-24/ČJ-2018-050022-SV o uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 14 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V poskytnutých informacích k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13. 2. 2018 žalobce uvedl, že se narodil v Sinjar, Khanasur v Iráku, je kurdské národnosti, náboženského přesvědčení Jezidi, cestovní doklad mu odebral převaděč v Turecku. V Khanasur žil do 3. 8. 2014, kdy je obsadil IS, pak žil v uprchlickém táboře Zacho. Odjel autem do Bagdádu, odtud letecky do Turecka, na území EU vstoupil pěšky dne 27. 11. 2017. Z Makedonie jel část cesty autem, pak pokračoval pěšky do Srbska, dále pěšky do Rumunska do města Timišuár. V Rumunsku byl asi 4 dny, tam nastoupil do zavazadlového prostoru dodávky a jeho cílem byl Hannover v Německu, kde má příbuzné. V dodávce jel asi 26 hodin, 2x zastavili, ale nepustili je ven. Poté až v Polsku policie je pustila ven. Dříve nepožádal o azyl ani mu nebylo uděleno vízum nebo povolení k pobytu v jiných státech EU.
6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s., bez jednání s ohledem na shodný souhlas žalovaného i strany žalobce s projednáním věci bez ústního jednání.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
8. Žalobce vytkl napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu.

9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

10. Podle ust. 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

11. Zajištění jako takové je bezesporu krajním prostředkem vůči cizinci, neboť důsledkem je omezení nebo zbavení jeho osobní svobody. Poněvadž jde o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a jeho osobní svobody, musí správní orgán, přistoupí-li k takovému řešení, plně respektovat nejen podmínky stanovené zákonem, ale zejména ústavní pořádek. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu, např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č. j. 7As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22.7.2010, č. j. 9As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 12.5.2009, sp. zn. PL ÚS 10/08 č. 229/2009 Sb.

12. Rozhodnutí o zajištění je vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, tedy, že v dané věci nesvědčí zjištěné skutečnosti pro „pouhé“ uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku či uložit povinnost se osobně hlásit ministerstvu vnitra v době stanovené tímto ministerstvem. Pro přistoupení možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními dle citovaného právního ustanovení musí být určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho osobní zodpovědnosti k plnění povinností. Soud nepřisvědčil právnímu zástupci žalobce, že žalovaný se fakticky nevěnoval posouzení možnosti uložení zvláštních opatření. Je pravdou, že žalovaný se touto otázkou zabýval velmi stručně, nicméně soud ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. Žalobce za cíl své cesty uvedl Německo, konkrétně město Hannover, kde má příbuzné. Žalobce cestoval do Německa automobilem za pomoci převaděče, jak sám uvedl, asi 26 hodin bez toho, že by měl možnost z auta vystoupit. Teprve při kontrole policií v Polsku z auta vystoupil. O mezinárodní ochranu požádal v ČR až v okamžiku, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce nemá v České republice žádné příbuzné ani známé, jak vyplynulo ze spisu, příbuzné má v Německu, kam také cestoval. V souhrnu těchto informací, soud prisvědčil správnímu orgánu, že u žalobce

není záruka, že by setrval na území ČR do ukončení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

13. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalovaný měl dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k ust. § 47 zákona o azylu. Soud neshledal ani rozpor s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU, na který žalobce poukázal. Správní orgán se dostatečně zabýval situací žalobce a soud přisvědčil žalovanému v názoru, že upřednostnění mimořádných opatření není v případě žalobce namístě.
14. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. Výrok II. a III. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.
16. Odměna ustanoveného advokáta byla vyčíslena částkou 6 800 Kč, sestávající ze dvou právních úkonů (převzetí věci a sepis doplněné žaloby) á 3 100 Kč dle § 9 odst. 3 písm. d), ve spojení s ust. § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., plus dvakrát paušální částka dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky á 300 Kč, tj. celkem 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet, který advokát uvedl v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.03.2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně